DIVIZIA A ŞI CÎTEVA DIN PROBLEMELE EI

Departe de a aduce cît de cît clarificări, primele etape ale returului diviziei A la baschet au înmulțit clasamentele și au făcut ca lupta pentru titluri, pentru calificarea în turneele finale și pentru evitarea retrogradării să fie deosebit de interesantă. Spre deosebire de alți ani, în care Dinamo și Steaua la băieți, Rapid și Politehnica la fete se detașau de celelalte formații, în compania cărora meciurile reprezentau o simplă formalitate, în această ediție a campionatelor naționale asistăm la asaltul unor echipe care au realizat un evident salt calitativ și, ca urmare, au obținut rezultate meritorii. Ne referim în primul rînd la „U" Timișoara, „U" Cluj (băieți) și IEFS (fete) care tatonează îndeaproape pozițiile candidatelor la titlu. Faptul este îmbucurător, deoarece apropierea valorică se datorează în primul rînd creșterii potențialului de joc al acestor formații. Dar, pe de altă parte, nu putem omite scăderile (uneori accidentale și obiective) ale fruntașelor baschetului nostru. Mai importantă ni se pare, însă, acum agitația din jumătatea inferioară a clasamentelor. Firește, este foarte grav ca o echipă să părăsească prima categorie a țării. De aceea, este normal ca antrenorii și jucătorii să ia toate măsurile necesare pentru ca măcar acum, în ceasul al 12-lea, treburile să meargă ceva mai bine și să se salveze ce mai este de salvat. Dar, paralel cu sporirea ambiției combatanților, trebuie să crească și atenția federației și a cluburilor interesate pentru asigurarea celor mai bune condiții de disputare a întrecerilor. Cunoscînd experiența tristă din alți ani (cînd vrafurile de contestații și memorii au produs multă bătaie de cap), este absolut obligatorie programarea celor mai buni arbitri (iar acestora să li se solicite toată capacitatea) și luarea măsurilor organizatorice necesare în sălile gazdă. Cele cîteva răbufniri din ultima vreme (după meciul A.S.A. Cluj—Mureșul Tg. Mureș au și sosit reclamații și justificări) sînt tot atîtea semnale de alarmă de care trebuie să se țină seama.

Spre o ECHIPĂ Steaua

Indisponibilitățile ivite în ultimele luni în echipa Steaua (care din toamnă a avut accidentați sau bolnavi pe aproape toți jucătorii) sînt prea bine cunoscute pentru a mai fi necesară amintirea lor. Chiar și în momentul de față Tarău nu poate participa la antrenamente și la jocuri pentru o scurtă perioadă, iar Nosievici va sta pe tușă vreme mai îndelungată. Iar alți jucători (Savu, Irimie) au început pregătirile după o perioadă de tratament și convalescență destul de îndelungată, astfel că sînt departe de forma care le-a adus consacrarea. Sînt cauze obiective care justifică insuccesele steliștilor în partidele cu Politehnica București și Rapid, dar nu și motive de descurajare, așa cum s-a observat, de pildă, la ultimul lor meci. Actualmente, Steaua dispune de un lot cu individualități mai mult sau mai puțin remarcabile. Dar, aceste individualități nu alcătuiesc o echipă. Or, neavînd valori excepționale (așa cum avea pînă nu de mult Steaua sau cum posedă acum Dinamo), singura cale de a realiza performanțe, pe măsura prestigiului de care se bucură, Steaua trebuie să devină o echipă. Adică, să joace colectiv, să aplice sistemul indicat de antrenor, să respecte disciplina de joc și nu cum a făcut, de exemplu, în întrecerea cu Rapid cînd una se spunea de pe margine și alta se făcea în teren. Mai mult ca oricînd, baschetbaliștii de la Steaua trebuie să stringă rîndurile, să se mobilizeze pentru a face față dificilelor jocuri pe care le mai au de susținut.

La echipă da, la lot ba!

Se pare că lecția de săptămîna trecută, cînd o serie de componenți ai loturilor naționale nu au jucat în echipa de club, fiind suspendați pentru că au absentat de la un antrenament al reprezentativei, nu a folosit. Sub diferite pretexte, unii jucători și jucătoare mai încearcă să se sustragă de la obligația de a participa la pregătirile „naționalei", ceea ce nu constituie un motiv de laudă pentru ei. Noi sperăm, însă, că vor reveni la sentimente mai bune și vor acorda atenția cuvenită antrenamentelor echipelor naționale care, în acest an, au de suportat examene pe cît de importante, pe atît de dificile (băieții campionatul balcanic, fetele campionatul european). În același timp, ne exprimăm convingerea că federația va continua atitudinea fermă pe care a manifestat-o în ultima vreme, dacă va fi cazul. Nu dorim să nu fie.

D. STANCULESCU

PE PÎRTII, ÎN SEZONUL DE PRIMĂVARĂ

Semenicul, gazda unor concursuri tradiționale ● De azi, „naționalele" universitare ● Biatlon mixt la Cimpulung Moldovenesc

● A XIII-a ediție a „Cupei Olimpia" s-a bucurat de un real succes. Pîrtiile Semenicului, acoperite cu un strat de zăpadă excelentă pentru schi, au găzduit o competiție care a reunit la startul probelor numeroși concurenți din Reșița. Cîștigătorii: fond 10 km juniori: **E. Demeter**, 10 km seniori: **W. Denuel**, 5 km junioare: **Sabina Buzoianu**, 5 km seniore: **Aurora Ioniță** (toți de la **Olimpia Reșița**), slalom uriaș juniori: **H. Konecsny** (Șc. sp. Reșița), seniori: **F. Klumfner** (Olimpia), senioare: **Mariana Trestian** (Șc. sp.), junioare: **Mariana Both** (Șc. sp.). Simbătă și duminică, Semenicul va fi gazda unui alt concurs tradițional, „Cupa oțelarului", la care, în afara schiorilor reșițeni, vor participa și sînăienii M. Focșeneanu și Dinu Cezar. **(P. BOCȘANU — coresp.).**

● Pe muntele Bodea, din Cimpulung Moldovenesc, s-a desfășurat un concurs de biatlon mixt la care au luat parte 30 de sportivi ai asociației Constructorul din localitate. Ineditul întrecerii l-a constituit prezența fetelor la această probă practicată în exclusivitate de băieți. Primul loc a fost cucerit de ștafeta alcătuită din Liliana Mareș, Ioan Mazăre și Cristian Frățeanu.

● De astăzi pînă duminică, se dispută pe pîrtiile Poienii Brașovului campionatele naționale universitare la care participă aproape 100 de schiori din întreaga țară. Programul competiției prevede disputarea curselor de slalom special, slalom uriaș, coborîre și fond.

BULETINUL ZĂPEZII

Serviciul Prevederi de scurtă durată, din cadrul Institutului meteorologic, ne-a informat că, datorită ninsorilor căzute în ultima vreme, stratul de zăpadă avea ieri următoarele grosimi: Semenic 125 cm, Vlădeasa 25 cm, Sinaia — Cota 1 500 64 cm, Predeal 60 cm, Vf. Omul 80 cm, Paring 70 cm, Păltiniș-Sibiu 60 cm, Țarcu 56 cm. Zăpada este excelentă pentru schiat. Pentru următoarele zile, se prevăd ninsori moderate și o ușoară ridicare a temperaturii.

Stanef învins de arbitri, la turneul de la Belgrad

Cei șase boxeri români care au participat la turneul internațional dotat cu „Trofeul Oscar", s-au înapoiat în Capitală. Cu acest prilej am avut o convorbire cu antrenorul T. Niculescu, care i-a însoțit la Belgrad. Despre Gruiescu am aflat că s-a comportat excelent în ambele partide susținute. În primul meci, el s-a blocat perfect, prestînd un box tehnic, aplaudat de spectatori. În finală, „musca" noastră l-a avut ca adversar pe Smucici (Iugoslavia), un boxer cu alură de „cocoș". Gruiescu a atacat permanent, punctînd clar din continuă mișcare, și cîștigînd detașat la puncte. Stanef l-a depășit greu, în primul meci, pe Jivkovici (Iugoslavia). Belgrădeanul, destul de tehnic, a răspuns prompt atacurilor lansate de român. Partida a fost considerată ca o adevărată finală. În cea de a doua, echilibrul a fost perfect în primele trei minute de luptă, dar în următoarele, Pajkovici a făcut cunoștință cu podeaua și a fost numărat, abia mai reușind să se țină pe picioare. Decizia, acordată de cei 5 judecători iugoslavi, în favoarea lui Pajkovici (cu 3—2), a fost îndelung dezaprobată de public. Mageri a susținut un singur meci (cu Gazepov — Iugoslavia) și a fost învins la puncte. După aprecierea lui T. Niculescu, rapidistul l-a dominat net, de-a lungul celor trei reprize, pe Gazepov, pe care, în ultimul rund, l-a și trimis la podea. O comportare bună a avut și Anderco, deși a fost întrecut la puncte. Neconvingător s-au prezentat Antoniu Vasile (învins la puncte de cunoscutul Veselinovici), care în ultima repriză a dat semne vădite de oboseală, precum și C. Melinte care a pierdut, de asemenea, la puncte. În afara pugiliștilor iugoslavi și români, la turneu au mai participat și boxeri din Bulgaria.

PANORAMIC SPORTIV INTERN

Această duminică aparține, indiscutabil, crosului. Cei mai buni alergători pe teren variat din Balcani și-au dat tradiționala lor întîlnire de data aceasta în parcul Buftea, pe un traseu apreciat a fi ideal pentru un asemenea gen de întreceri. Crosul este mai mult decît o disciplină sportivă. El reprezintă, în ultimă instanță, o încercare a caracterelor și un test de bărbăție. Crosul se dezvăluie cu deplină sinceritate în fața celor care doresc să-i încerce rigorile. Crosul nu folosește farduri. Crosul, vizual vorbind, nu este frumos. Am putea spune dimpotrivă. Traseele sale trec peste gropi și ripe, străbat arături, iar atleții termină alergarea nu numai epuizați dar și plini de noroi. Sîntem tentați să spunem că tocmai de aceea crosul este superb. Prin virilitatea sa și prin abnegația pe care o cere din partea supușilor săi.

★

„Panoramicul" nostru este obligat să penduleze în aria competițiilor de regularitate. Cu fiecare săptămînă, campionatul național de volei se apropie de punctul său final: turneul care urmează să desemneze cele mai bune echipe ale țării. Atît în întrecerea feminină cît și în cea masculină, cele patru „alese" sînt de pe acum cunoscute: Penicilina, Dinamo București, Rapid București și Universitatea Timișoara, *respectiv* Steaua, Dinamo București, Rapid București și Politehnica Galați. *Dar, spre deosebire de alți ani, ierarhia acestor cvartete nu poate fi dinainte stabilită. Penicilina, spre pildă, amenință să pună capăt unei foarte lungi domnii bucureștene. Ceea ce ar fi capabilă să facă și Politehnica Galați. Cu atît mai bine pentru interesul din jurul acestor întreceri și, de ce n-am spune-o, pentru voleiul românesc în general.*

★

Divizia de rugby s-a reluat duminica trecută sub semnul terenurilor grele, al actelor de indisciplină și al dezinteresului total din partea publicului. Un coleg, care a avut privilegiul de a cunoaște viața rugbystică din sudul Franței, ne spunea că acolo se caută „bilete în plus" aproape la fiecare meci. Etapa a XIII-a programează un interesant derby, Steaua — Universitatea Timișoara, foarte important pentru desemnarea echipei care aspiră la medaliile de argint. Lidera clasamentului, Grivița, întîlnește pe ultima clasată, Progresul București. Partida are semnificație doar prin ambițiile personale care îi caracterizează pe jucătorii aflați acum în posesia „lanternei roșii".

★

Sporturile de iarnă sfidează primăvara, pentru că la București există — în sfîrșit — un patinoar artificial acoperit, iar la munte zăpada se menține pînă spre sfîrșitul lunii mai. Competiția centrală a acestei săptămîni o constituie Campionatele universitare de schi. Studenții noștri nu mai reprezintă de multă vreme o forță în această disciplină. Ne gîndim cu nostalgie că acum aproape 20 de ani, Mihai Bîră — actualul nostru coleg — cucerea un titlu de campion mondial la Poiana Brașov. Dar între timp, urmele coborîrii sale victorioase au fost acoperite de alte zăpezi.

Valeriu CHIOSE

ARTA MIȘCĂRII

CÎND PASIUNEA ÎNVINGE ORICE OBSTACOL...

Astăzi nu voi scrie despre gimnastica de mare performanță, despre loturi și componentele lor, despre concursurile mari care încep să bată la ușă, ci despre cu totul altceva, ceva ce înseamnă interes, pasiune, colectivitate și, poate, mai mult decît atît, dar nu se poate spune într-un cuvînt deoarece cuprinde tot ce-i frumos, tot ce poate emționa mai profund.

O forfotă tinerească, un mic afiș și o invitație m-au convins, mai zilele trecute, să particip, ca spectatoare, la concursul de gimnastică al celor mai buni gimnaști și gimnaste — elevi ai Școlii tehnice profesionale și de maiștri din București.

Reprezentanții celor aproximativ 3 500 de elevi, cît cuprinde școala, întruniți în subsolul elegantei clădiri — loc de trecere spre diferite dependințe — transformat și adaptat cerințelor unei săli de sport mai mult în imaginație decît în fapt au oferit un spectacol demn de toată lauda, în ciuda unor neajunsuri care le-au stînjenit evident evoluția tehnică.

Dar ce importanță au toate acestea atunci cînd dorești să faci sport, să te întremezi, să-ți petreci timpul liber făcînd activitățile care-ți plac și care-ți dau posibilitatea să-ți arăți înclinațiile, priceperea și alte talente ascunse?

Aici am putut vedea, mai mult ca oriunde, ce înseamnă să nu dai bir cu fugiții în fața lipsei condițiilor materiale, aici am văzut ce înseamnă pentru tinerii elevi și eleve să simtă prezența dascălilor altfel decît cu catalogul sub braț, privirea cercetătoare, ținută severă.

Acești dascăli, necunoscuți în lumea sportului de performanță, fără nume sonore, sînt de fapt cei mai fideli reprezentanți ai ideii pentru mișcare, pentru sport, sînt acei care știu să găsească mijloacele cele mai potrivite pentru ca tinerii pe care-i au sub „oblăduirea" lor să îndrăgească activitatea sportivă.

Concursul despre care am amintit reprezintă un interesant moment al activității acestei școli nu atît prin valoarea exercițiilor prezentate sau al clasamentelor consemnate cît prin frumusețea atmosferei de întrecere datorită în mare măsură colectivului de cadre didactice ale catedrei de educație fizică.

Interesul și pasiunea acestui colectiv pentru activitatea profesională depășește necesarul și obișnuitul într-un fel în care nu se poate să nu fii emoționat cînd îl urmărești și-l vezi în plin efort.

Citeva exemple concrete mi-ar sprijini afirmațiile de mai sus, ferindu-mă totodată de bănuiala unui exagerat sentimentalism pentru gimnastică și pentru colegii de breaslă.

Concursurile de gimnastică, în special cele fără pretenții, sînt cunoscute a fi lipsite de elementul spectacular și de multe ori se întîmplă ca ele să se desfășoare într-o atmosferă apatică, plictisitoare, ca ceva care trebuie făcut cu orice preț. De data aceasta, am văzut că, în ciuda unor condiții de neinvidiat, un concurs ca acesta poate prinde viață și culoare mai mult decît unul desfășurat într-o sală adevărată de gimnastică. Și nici nu se poate altfel cînd pentru reușita lui n-au fost precupețite bunăvoința și pasiunea unui colectiv de profesori care nu s-a dat în lături să se folosească de ajutorul familiilor lor în organizarea și buna desfășurare a concursului, cu tot dichisul necesar.

Muzică (nu magnetofon adus de acasă), fotografierea cîștigătorilor (substituirea unui membru al familiei în fotograf), secretar, calculator, spectatori în plus etc.

Poate că, dacă la toate aceste prezențe s-ar fi adăugat și cîteva din afara activității sportive, cum ar fi cadrele didactice ale altor discipline care se predau în această școală, tinerii gimnaști s-ar fi simțit cu mult mai bine și cu siguranță că le-ar fi devenit un stimulent nu numai în activitatea sportivă.

Încheierea concursului a marcat un succes al gimnaștilor — răsplătiți cu premii și aplauze, și un sentiment de mulțumire al profesorilor că au putut să ofere elevilor lor o duminică plăcută, antrenantă, utilă.

Păcat că într-o școală atît de frumoasă și cu atîta tineret sănătos și dornic de mișcare nu există o sală de sport în care să se poată realiza în cele mai bune condiții una din laturile educației comuniste, educația fizică.

Elena LEUȘTEANU

„CUPA MUNICIPIULUI GH. GHEORGHIU-DEJ"

Timp de două zile s-au desfășurat în municipiul Gheorghe Gheorghiu-Dej, întrecerile din cadrul „Cupei municipiului Gh. Gheorghiu-Dej" la handbal fete, cu participarea echipelor Olimpia Vatra Dornei, Știința Ditrău (jud. Harghita), Știința Rm. Sărat, Liceul agricol Huși, Școala sportivă 1 și Școala sportivă 2 din localitate. Cîștigătoarea Cupei, oferită de către C.M.E.F.S., a fost formația Școlii sportive 1, urmată de Știința Ditrău și Olimpia Vatra Dornei.

VIORICA VISCOPOLEANU A REPURTAT O VICTORIE

(Urmare din pag. 1)

tot acest interval de timp, Viorica a fost înfrîntă la multe concursuri internaționale dar și interne. Or, un eșec pentru o proaspătă campioană olimpică, cum să spunem, atîrnă greu!... O altă atletă poate că ar fi evitat suita de înfrîngeri, dar Viorica, dimpotrivă, a ținut să fie prezentă la fiecare concurs mare sau mic, cu adversare considerate aprioric mai puternice sau mai slabe, la ora respectivă. Așa s-a scurs aproape întreg sezonul de concursuri al anului 1969, medalia de argint cucerită la Atena, la „europene", însemnînd parcă, mai mult decît satisfacția obținerii ei, un puternic stimulent de ordin moral.

Toată iarna aceasta Viorica a lucrat ca la carte, granița celor 7 metri continuînd s-o preocupe, s-o îndîrjească.

La Viena a cîștigat lungimea în ultima săritură, atunci cînd lucrurile păreau lămurite și medaliile împărțite. A cîștiga un concurs din a șasea săritură este însă un lucru deosebit, care dovedește un caracter de fier, multă, multă tenacitate. Viorica Viscopoleanu s-a arătat a fi astfel. Bravo ei! După concurs, **reputatul comentator englez Neil Allen, redactor de specialitate la ziarul Times, remarca foarte bine că** VICTORIA VIORICAI VISCOPOLEANU REPREZINTA, INAINTE DE ORICE, O VICTORIE ASUPRA EI INSĂȘI, un succes care-i va da noi aripi în activitatea viitoare.

CORNELIA POPESCU nu este un nume nou pentru cei care urmăresc mai îndeaproape activitatea atletică. Ea a făcut parte de mai multe ori din echipa reprezentativă a țării, a participat la Balcaniade și la diferite întîlniri internaționale, iar în 1968 a fost trimisă, de Ministerul Învățămîntului, la J.O., la proba de pentatlon, fiind atunci împreună cu Csaba Dosa printre elevii cei mai merituoși în atletism. Ca și în cazul Vioricăi Viscopoleanu, anul post-olimpic a fost pentru Cornelia Popescu un an fără strălucire, lăsînd multora impresia, — de ce să n-o spunem? — că această atletă avea posibilități limitate. Concursurile de sală din 1970 au arătat însă o cu totul altă Cornelie Popescu și, dintr-o dată, iat-o în rîndurile celor mai de seamă săritoare în înălțime din lume. De la 1,68 m cît obținuse prin pășire, Cornelia a realizat cu „Fosbury Floop" cîteva sărituri peste 1,80 m, cel mai bun rezultat al său fiind de 1,83 m. Cu această performanță ea s-a prezentat la startul „europenelor" de la Viena, unde a evoluat excelent, clasîndu-se a doua. Cornelia Popescu A FOST SINGURA COMPETITOARE CARE A TRECUT CURAT, DIN PRIMA ÎNCERCARE, TOATE ÎNĂLȚIMILE și sincer am regretat neșansa pe care a avut-o la 1,85 m. **Perfecționîndu-și în continuare noul stil,** punînd și mai multă bază pe dezvoltarea elasticității, **Cornelia Popescu poate aspira cu deplină încredere la performanțe și mai bune**

ȘERBAN IOAN A ÎNCHEIAT foarte dificilul concurs al săritorilor în înălțime cu O MEDALIE DE BRONZ ȘI CU UN NOU RECORD NAȚIONAL. **Am admirat la acest atlet hotărîrea și siguranța cu care, înaintea plecării spre Viena, a afirmat că la Stadthalle vrea să sară 2,17 m (rezultat superior cu 3 cm recordului său în aer liber). Și s-a ținut de cuvînt!**

Un alt medaliat cu bronz a fost și ȘERBAN CIOCHINĂ, la triplusalt, CU UN NOTABIL REZULTAT DE 16,47 m, CARE-L READUCE pe recordmanul țării IN RÎNDUL ELITEI INTERNAȚIONALE A PROBEI și-i recompensează astfel eforturile și dîrzenia depuse după accidentul grav suferit în concursul olimpic al anului 1968, cînd se părea că o carieră sportivă atît de frumoasă se încheiase...

CAROL CORBU, unul dintre favoriții probei de triplu, a arătat că în scurtul răgaz de timp pe care l-a avut pentru acomodarea cu sala **n-a reușit să deslușească cerințele pe care le pune rekortanul în fața unui concurent.** Și el, ca și alți atleți mari (Dudkin, Hanafin, Gentile, Borkovschi etc.) a plătit, se pare, tribut necunoașterii pistei, neacomodării rapide. De altfel și NICOLAE PERȚA **acuză aceeași lipsă de acomodare.** În cazul lui, poate că, **cu ceva mai multă atenție** pe ultima porțiune a cursei de 60 mg, **și-ar fi putut asigura un loc printre cei șase finaliști, loc ce i-a fost refuzat la... fotografie. Tot la fotografie a ratat calificarea în finală** și foarte tînăra alergătoare ELEONORA MONORANU **care,** în pofida neșanselor (dacă putem spune astfel) de la Viena **a arătat remarcabile calități și certe perspective de progres.**

Singurii din delegație care au evoluat nesatisfăcător au fost VALERIA BUFANU la 60 mg și MIHAI ZAHARIA la lungime, dar deoarece au fost accidentați ne este greu să ne pronunțăm.

ÎN ANSAMBLU, COMPORTAREA ATLEȚILOR ROMÂNI PREZENȚI LA VIENA A FOST REMARCABILA ȘI SE ÎNSCRIE CA O REUȘITĂ A SPORTULUI NOSTRU. Va trebui însă ca în lunile viitoare, în sezonul competițiilor în aer liber, să se muncească la fel sau chiar mai bine pentru ca rezultatele să fie cele așteptate. Și să nu uităm că Münchenul este numai peste 2 ani și că în 1971 Europa va avea cîte doi campioni, unul în sală (Sofia, în martie) și altul în aer liber (Helsinki, în august).

CERCETAREA ȘTIINȚIFICĂ

(Urmare din pag. 1)

largă a specialiștilor și iubitorilor sportului.

În prezent cercetarea științifică sportivă se desfășoară pe baza unui plan tematic pe 3 ani, 1968—1970, din care, coresp. indicațiilor Consiliului Național al Cercetării Științifice, se stabilesc planurile anuale (departamental și al diferitelor unități). Planul tematic pe 3 ani cuprinde 9 probleme: educația fizică în învățămînt; educația fizică a maselor; efortul sportiv în condiții de altitudine (J.O. Mexic); pregătirea sportivă a copiilor; mijloace de refacere rapidă; alimentația sportivă; sistemul competițional; clasificarea sportivă; istoria sportului românesc. În cadrul fiecărei probleme au fost concretizate 3—5 teme. Planul departamental anual cuprinde 5 teme referitoare la: metodica educației fizice și sportului școlar cl. I—XII, indici obiectivi de evaluare a efortului în antrenament la 6 ramuri sportive, mijloace de refacere rapidă la 5 ramuri, alimentația la trei ramuri sportive și investigații asupra sportivilor participanți la marile competiții internaționale. Din analiza acestor tematici se constată, comparativ cu etapa anterioară, progrese în privința concordanței tematicii cu obiectivele majore ale activității sportive, cu practica și actualitatea. În același timp, stabilirea unui număr de teme a căror extindere a depășit posibilitățile reale de efectuare, a dus la dispersarea forțelor, la tratarea superficială a unor teme.

VOLUMUL ȘI EFICIENȚA PRACTICĂ A ACTIVITĂȚII DE CERCETARE

În anii 1968—1969 s-au organizat 19 consfătuiri și sesiuni de comunicări, dintre care 4 internaționale, în cadrul cărora au fost prezentate 715 cercetări și studii (252 în anul 1968 și 463 în 1969). Din desfășurarea acestei activități se desprind îndeosebi următoarele: a) creșterea teritorială a ariei de efectuare a cercetărilor; astfel, cercetărilor întreprinse la Centrul de cercetări științifice, Institutul de Educație Fizică și Sport și Centrul de medicină sportivă s-au alăturat celor realizate de cabinetele județene din Timișoara, Cluj, Constanța, Bacău, Brașov, Ploiești, Tg. Mureș, cluburile Steaua și Dinamo, Șc. sportivă nr. 2 din București, facultățile de educație fizică din București, Oradea etc.; b) continuitatea, profilarea colectivelor pe diferite teme (exemplu clubul Dinamo — forma sportivă; clubul Steaua — ciclul săptămînal de antrenament, cabinetul din Constanța — pregătirea fizică în antrenamentul sportiv; cabinetul din Timișoara — organizarea timpului liber; cabinetele din Cluj și Bacău — pregătirea sportivă a copiilor și juniorilor etc.); c) profilarea mai adecvată a cercetărilor la I.E.F.S. prin stabilirea temei principale, referitoare la metodica educației fizice școlare (programe, lecția, particularitățile de vîrstă); d) mărirea ponderii cercetărilor experimentale —circa 70 la sută; e) în anul 1969 România s-a situat pe unul din primele locuri din lume în privința găzduirii manifestărilor științifice internaționale în domeniul educației fizice și sportului: Simpozionul internațional, sub egida UNESCO, în problemele sportului de performanță (98 participanți străini din 22 de țări); Congresul al II-lea european de medicină sportivă (150 participanți străini din 21 țări); reuniunea Biroului Internațional de documentare și informare științifică în problemele terminologiei sportive și reuniunea de sub egida UNESCO a specialiștilor în domeniul sportului de masă. În acest fel, anul trecut, țara noastră a prilejuit unor specialiști străini de renume să dezbată și să-și aducă contribuții, împreună cu specialiștii români, la fundamentarea științifică a principalelor sectoare ale educației fizice și sportului; sportul de performanță, medicina sportivă și sportul de masă; f) multiplicarea sau editarea comunicărilor prezentate la sesiuni a contribuit la îmbunătățirea dezbaterilor și la cunoașterea lucrărilor de un număr sporit de specialiști. Astfel, numai Centrul de cercetări științifice a editat în timp de 2 ani, 8 volume difuzate tuturor cabinetelor județene și cluburilor; g) îmbunătățirea fluxului de materiale documentare; buletinele lunare și aperiodicele editate de sectorul de documentare al C.N.E.F.S. sînt tot mai mult prețuite de tehnicieni.

Fără îndoială că iubitorii sportului își pun următoarea întrebare, îndreptățită întrutotul: care este eficiența practică a cercetărilor efectuate, a sesiunilor de comunicări? Vom încerca să răspundem prin cîteva exemple. Astfel, în scopul sprijinirii pregătirii candidaților olimpici pentru J.O. din Mexic, pe baza studiilor efectuate în anii 1965—1967 — comunicate și dezbătute în 3 consfătuiri — antrenorii de lot, specialiștii de la Centrul de medicină sportivă și metodiștii au elaborat o metodologie de testare și o metodică de antrenament specifică pentru efortul la altitudine. Testarea cardio-vasculară s-a dovedit atît de eficientă încît a înlocuit metodologia folosită pînă atunci. Studiile medicale și metodice efectuate au furnizat antrenorilor noștri datele necesare stabilirii timpului de adaptare optimă a organismului în condițiile Mexicului, iar comportarea sportivilor români la ediția din 1968 a J.O. a confirmat justețea indicațiilor respective.

Datele concluziilor privind studiul demografic asupra sportivilor din loturile naționale ne dă posibilitatea să apreciem obiectiv contribuția județelor și cluburilor.

Concluziile studiului privind situarea sportului în bugetul de timp liber al studenților îmbogățesc și măresc puterea de convingere a argumentelor legate de corelația existentă între mișcare — sănătate — organizarea folositoare a timpului liber. Cercetările privind scutirile medicale la educația fizică furnizează o serie de date care duc la depistarea cauzelor iar cele 11 puncte de propuneri ale lucrării efectuate în cadrul Centrului de cercetări științifice formează un adevărat program de acțiune practică. Tot în domeniul sprijinului activității practice menționăm fundamentarea științifică și stabilirea unor reguli în privința: dinamicii efortului înainte, în timpul și după concurs; formei sportive și ciclului anual și săptămînal de antrenament; efectelor nocive ale dopingurilor; metodele moderne de mărire a eficienței lecțiilor de educație fizică.

De un real folos pentru antrenori a fost editarea lucrării „Conținutul și metodica antrenamentului sportiv contemporan", lucrare care a sintetizat experiența practică a tehnicienilor noștri fruntași, precum și cele mai valoroase cercetări întreprinse în ultimii ani.

Cu toate aceste îmbunătățiri, este necesar să subliniem că aportul cercetării științifice în rezolvarea multiplelor probleme ce stau în fața activității practice este încă nesatisfăcător.

Printre principalele deficiențe menționăm următoarele: numărul mic de cercetări abordate de colective complexe, formate din specialiști de diferite profiluri, ceea ce a dus la surprinderea fenomenelor din poziții unilaterale, în evoluții episodice și necorelative; insuficiențe în privința lucrului analitic și în păstrarea unei evidențe riguroase a datelor activității practice, ceea ce a diminuat în numeroase cazuri forța de convingere și aplicabilitatea concluziilor; penuria de material faptic a unor cercetări s-a reflectat și în formularea concluziilor, care în aceste cazuri au un caracter general, puțin folositor practicii; slaba cunoaștere a bibliografiei problemei cercetate; rezistența unor tehnicieni față de abordarea critică și față de însușirea aspectelor pozitive care rezultă din concluzii; slaba urmărire de către beneficiari (federații, cluburi, unități de învățămînt), de către comisia de coordonare a activității științifice a C.N.E.F.S. și de către cabinetele județene a modului în care o concluzie apreciată în diferite sesiuni se aplică în practică, contribuit la îmbunătățirea dezbaterilor.

Desigur, progresele înregistrate în anii 1968—1969 formează premise promițătoare pentru îmbunătățirea acestui sector de activitate a cărei importanță este în continuă creștere. Acest lucru poate fi realizat prin înlăturarea deficiențelor semnalate, mai ales a: a) slabei organizări a introducerii și generalizării în practică a cercetărilor valoroase și b) dispersării forțelor în abordarea unui număr mare de teme.

În scopul valorificării unora din cercetările valoroase efectuate recent, în următoarele articole pe această temă vom înfățișa concluziile unor cercetări și sugestii privind modul de aplicare în practică.

CROSUL

(Urmare din pag. 1)

continua să curgă, însă, prin crăpătura subțire a hîrtiei albastre.

Ora a treia era „educația fizică". Ne-am îndreptat, ca de obicei, spre sala de festivități a liceului. Aici parcă era și mai frig. Pianul uitat lîngă fereastră, pe scena improvizată a serbării de Ajun, avea două coarde rupte.

Ne-am scos ghetele ude. Am tras ciorapii albi, de lînă, peste pantaloni. Ne-am pus tîrlicii. Am petrecut peste ciorapi nojițele pornite din călcîie, ca la opinci.

A venit profesorul. Un fir de om: Nicolae Ivănescu-Ciortănel. Ne-am ridicat anevoie. Ciortănel era vesel. Sărea de colo pînă colo, ca o minge de spumă de mare. Purta ghete de baschet.

O clipă ne-am zis că e rost să amînăm ora de educație fizică. Dar Ciortănel ne-a tăiat gîndurile:

„Băieți, afară viscolește. E bine că v-ați pus tîrlicii, dar am să vă rog să încălțați din nou ghetele. Eu zic să ne dezmorțim puțin. Ar fi bine să duceți și paltoanele în clasă. Vă propun să alergăm pînă la Dunăre. Nu-i decît un kilometru. Acolo, pe mal, cine a obosit rămîne la căpitănie. Iar cine poate, aleargă după mine, peste Dunăre, la Lascăr... Drumul e bun. L-am văzut azi dimineață... Trec căruțele. Ba trec și camioanele. Cine ajunge primul la Lascăr, cîștigă o cupă: o cupă de vin fierbinte, cu scorțișoară. Dacă e cineva care vrea să rămînă în clasă, nu-i cu supărare"...

Și n-a rămas nimeni. Am pornit imediat. În fața intrării principale ne-a văzut doctorul Percea. Și s-a închinat.

Am cotit la stînga, pe strada Vaporului. Alergarea s-a iuțit. Ștefan Trofim a sprintat sec, pe lîngă Ciortănel. Leonte i-a luat plasa. Mi-am zis că trebuie să mă țin de ei chiar dacă ar fi să mor. Acum eram patru în față. Ne-am înțeles din priviri că ar fi bine să tăiem drumul, sărind prin ferestrele morii arse a lui Tulceanu. Toți ceilalți au făcut la fel. Era din ce în ce mai greu. Picioarele se cufundau în zăpadă. Puterile scădeau. Dar Dunărea nu se vedea, deși simțeam, în dreapta, ca prin ceață, cherestelele. Vijelia creștea...

La căpitănie, Ciortănel a întors capul, să vadă dacă rămîne cineva. Dar n-a rămas nimeni. Ajunși pe dig, ne-am repezit spre treptele înghețate pe care, vara, urca marinarul cîștigător al teribilei curse de „25 metri contra curentului".

Alergarea s-a iuțit din nou. **Alergam pe Dunăre!** Drumul tăiat de căruțe era îngust. În dreapta și în stînga se ridica molozul sloiurilor adormite. Ștefan Trofim alerga ca ieșit din minți. Ne apropiam de firul închipuit al apei. Aveam o senzație de leșin. Aici, pe firul apei, s-a dus, vara trecută, „delfinul" Ilie Pîinișoară, tăiat de zbaturile lui „Tudor Vladimirescu", după ce izbutise să uimească fetele, de-atîtea ori, cînd se cufunda la tribord și ieșea, nevătămat, la babord.

Mai aveam 200 de metri. Pe Ștefan Trofim nu l-am mai putut prinde. Am venit pe locul doi.

În cîrciuma lui Andrei nu era nimeni. O fată arunca în foc coceni albi ca zăpada de-afară. Era cald și bine. Moș Andrei a adus paharul cu vin fiert. Ciortănel i l-a întins lui Trofim. Și Trofim l-a luat. L-a dus la gură, dar s-a răzgîndit și mi l-a întins mie: „Bea și tu o dușcă! Dar numai una, că ești al doilea! Hai, fără mofturi! Eu am mîncat usturoi de dimineață", îmi aduc aminte că vinul era de terasă și n-avea scorțișoară...

Am ajuns la școală, alergînd, tot în 16 minute. Ciortănel s-a repezit în cancelarie și a adus catalogul. L-a întins pe dușumeaua scenei improvizate. Și a pus cîte un 10, cu creionul roșu, în dreptul tuturor celor care trecuseră Dunărea, printre sloiurile înghețate.

La urmă de tot s-a simțit dator să ne spună: „Să știți băieți că ce-am făcut noi astăzi se numește cros. Vine de la cuvintele englezești **across the country,** care înseamnă „peste cîmpuri". E o alergare fără pereche: orice ai face, nu poți fi ultimul.

Așa am descoperit crosul. Și tot așa l-am uitat. Poate pentru că Dunărea înghețată mult mai rar...

PATINOARUL ACOPERIT „23 AUGUST"
este deschis pentru
PATINAJ PUBLIC,
sîmbătă 21 martie orele 17—19 și duminică 22 martie orele 10—13 și 17—19